

KORMOS KATALIN KITTI

VISSZAEMLÉKEZÉS

Kedves Tanár Úr!

Még valamikor decemberben kaptam egy megkeresést, hogy írnom kellene egy visszaemlékezést a kommunikáció szakos évekről, Tanár úrról, milyen élmények értek, mit köszönhetek. Természetesen azonnal igent mondtam, és még természetesebben azonnal el is felejtettem. De mit is lehetne tőlem mást várni?

Tisztán emlékszem a szóbeli felvételi elbeszélgetésre. Ott ültek velem szemben régi és leendő tanárain, és arra a kérdésre, hogy miért választottam az inkluzív nevelés tanára szakot, csak annyit tudtam mondani, hogy jól hangzott, és volt még hely a papíron, én kommunikációra akarok menni. A velem szemben ülők arcára döbbenet és talán derű ült ki. Ilyen választ aznap még nem kaptak. Valószínűleg azóta sem. És én sem tudom most sem, mit is jelentett ez a szak.

Aztán szeptembertől indult a mesterképzés, és Edinával, Nórival, Zsuval minden órán ott ültünk a harmadik sorban, és laptopunk álcája mögül figyeltünk, ittuk a szavakat. Bevallom töredelmesen, nem emlékszem minden szóra, minden gondolatmenetre, sőt, talán az órákra sem, de azt tudom, hogy mindig jó hangulatban teltek, és amire ennél is jobban emlékszem, hogy mérhetetlen trehányságom soha nem kapott igazi büntetést. Köszönöm! Tanár úr, mint bölcs, féltő nagypapa óvott minket, tanított, és mindig megértő, kedves volt.

Aztán eljött a másodév, és nekünk konferenciára kellett készülnünk. Ó, Istenem, azt hittem, ezt sosem kell elmesélnem, de Réka néni azt mondta, most legyen őszinte, mint egy blogban. Hát bevallom töredelmesen, az a konferencia nagyon rosszkor volt, mert előtte volt az EFeN 3. napja. Bizony egy visszautasíthatatlan meghívást kaptam, ami még önmagában nem lett volna gond, mert mindig tudtam mértéket tartani, de sajnos találtunk 20.000 forintot, és így jobban meg lett finanszírozva az este, mint azt szerettem volna. Így indultam el másnap a konferenciára. Bevallom, alig vártam, hogy sorra kerüljek. Nem azért, mert olthatatlan vágyat éreztem a drámapedagógia és a kommunikáció oktatásának kapcsolatáról való értekezésre, sokkal inkább azért, mert azt hittem, menten elalszom, ha azonnal nem állhatok fel az asztaltól.

Az előadást persze megtartottam, a körülményekhez képest nagyszerűen, az elvárásokhoz képest pocsékul, és töredelmesen megígértem, hogy írásos formában el fogom juttatni a kiadványhoz. Ez természetesen azóta sem történt

meg. Ezért ezúton is őszintén elnézést kérek. Sajnos nem tudtam meghazudtolni magam. Most talán sikerül, mert figyelmeztettek, hogy nincs sok időm a memoár megírására. Ha elkéstem volna, sajnos szóban kell felolvasnom, ami alatt biztosan kiszűlné a szemem. Szóval reménykedem!

Köszönök mindent, a türelmet, a kedvességet a megértést, és elnézést kérek mindenért, amit tettem, vagy nem tettem, mondtam, vagy nem mondtam akkor, amikor kellett volna:

Kormos Katalin Kitty